

[Astrid Skjoldbo.]

For de ydre Rammer betød dette, at Lokaleudgifterne nu ogsaa blev tilskudsberettigede, at nye, smukke Institutioner blev oprettet, og at gamle kunde moderniseres og udvides, hvad der i de allerfleste Tilfælde var haardt tiltrængt. De forøgede Tilskud betød ogsaa, at Lederne og Medhjælperne fik nogenlunde anstændige Lønninger; det havde de nemlig ikke tidligere.

Men Loven fik ikke alene Betydning for Institutionernes ydre Rammer, den fik ogsaa Betydning for deres indre Liv. Gennem denne Lov er det i mange Tilfælde lykkedes at hæve Børnehaverne fra at være rent sociale Nødforanstaltninger til ogsaa at være pædagogiske Organer, der kan røgte den Opgave, de bør røgte, nemlig at være et Supplement til Opdragelsen i de Hjem, der ikke alene kan magte Opgaven. Dette blev muligt, fordi det nu ikke mere var en økonomisk Nødvendighed at lade den enkelte Medhjælper tage sig af et urimeligt stort Antal Børn.

Ogsaa af en anden Grund maa jeg takke for denne Lov: fordi Fritidsklubberne blev taget med som tilskudsberettigede. Jeg vil haabe, at den Revision, der skal komme om et Aar, ikke sletter dem igen ud fra den Betragtning, at det var nødvendigt med saadanne Klubber under Krigen og i den første Efterkrigstid, men ikke i normale Tider; thi en saadan Betragtning er, forekommer det mig, ikke rigtig.

Det har egentlig varet alt for længe, før man fik Øjnene op for de Problemer, der knytter sig til den halvvoxsne Ungdom fra omkring 12 til 16—17 Aar. Vi ser det bedst i vore Fritidshjem, der har ganske overordentlig vanskeligt ved at fastholde de 12—14-aariges Interesse. Det er nærmest en Undtagelse, naar disse store Børn frivilligt søger Fritidshjemmene, og egentlig er det ikke saa mærkeligt. De befinder sig ofte i en Slags Ingenmandsland, hvor de føler sig for store til at lege med de mindre Børn, og hvor de voksne skubber dem fra sig. Og saa er Sandheden jo den, at de fleste 15—16-aarige slet ikke er kommet ud over Legealderen endnu — nogle kommer det som bekendt aldrig.

Derfor har Fritidsklubberne for de purunge under alle Forhold deres Eksistensberettigelse. De kan i mangfoldige Tilfælde nedsætte Besøget paa Kaffebarerne og lignende Steder. Er Klubberne rigtigt ledede med rimelig Hensyntagen til de unges Selvstændighedstrang, har de en stor Opgave at varetage.

Paa et enkelt Omraade kunde jeg dog

ved den kommende Revision ønske Lovens Rammer udvidet. Rundt om paa de store offentlige Legepladser ansættes der i Dag Legepladslærerinder og Legepladsledere, der paa mange Omraader røgter de samme Opgaver som Fritidshjemmene. Dette gælder i særlig Grad de Steder, hvor man i Tilknytning til Legepladserne opretter Legestuer, hvor Børnene i daarligt Vejr under Legepladslederens Tilsyn beskæftiges paa forskellig Maade. Dette Arbejde falder nøje i Traad med det øvrige forebyggende Børneforsorgsarbejde, og jeg vil egentlig henstille til den højtærede Socialminister at tage under Overvejelse, om den kommende Revision af Loven ikke burde medtage ogsaa dette Omraade som tilskudsberettiget.

Med disse Bemærkninger kan jeg paa mit Partis Vegne kun anbefale Tinget at stemme for den foreslaaede Forlængelse af Loven og udtrykke Haab om, at den end lige Lov maa faa en saadan Form, at den paa bedste Maade giver Rammerne for dette Arbejde.

Esther Malling Pedersen: For et moderne Samfund er Spørgsmaalet om forebyggende Børneværn af overordentlig stor Vigtighed. Vi er jo kommet meget langt bort fra den naturlige Tilstand, at Mødrene blev i deres Hjem, legede med, plejede og passede Børnene. I øvrigt er det ikke noget nyt, at Mødrene maa gaa ud og slide for Føden; det har Rengøringskoner og Vaskekoner maattet gøre i umindelige Tider. Det nye er, at vi alle — for det gælder jo alle Partier — har faaet Øjnene op for, at der her ligger en Opgave og et Ansvar, som et Samfund ikke kan skyde fra sig, et Ansvar over for de Hjem, der ikke er saaledes stillet, at de kan tillade sig, om jeg saa maa sige, „den naturlige Tilstand“. Derfor har vi faaet Vuggestuer, Børnehaver, Fritidshjem, altsammen Surrogater for de rigtige Hjem, men Surrogater, som vi er nødt til at anvende. Det gælder blot efter min Opfattelse i høj Grad om, at vi stadig holder fast, at det er Surrogater, at det er det næstbedste, selv om vi erkender, at vi er nødt til at tage vor Tilflugt til dem i mangfoldige Tilfælde, i hvilke Hjemmene slet ikke økonomisk kan holdes oppe, hvis ikke ogsaa Hustruen, Moderen, tager sin Del af Erhvervsbyrden.

Disse Institutioner, hvis Nødvendighed vi nu alle erkender, har haft store økonomiske Vanskeligheder at kæmpe med. Dette bedredes ved Loven af 27. Juli 1945, og det var Meningen, at man i Løbet af et Par Aar skulde indhøste Erfaringer med Hensyn til, hvordan denne Lovgivning virkede i Prak-